«ԱՐԵՎԵԼՔ» ՕՐԱԹԵՐԹ — 60 —

ՊՈՏԵՌՆԱՏԻՐՈՋ ՎԻՃԱԿԸ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՍ

ԲՈՒՀԻՆ ՕՐՕՐՈՑԱԾԸ

Հրամ Գ. Մելիք-Ադամեան

ԴԱՐՁԱԾ ՀԱՅ ԿԻՆՔԻ ՄԱՍԻՆ

Հին ժամանակներում, որ կանայք ոչինչ չգիտեին, ոչ մի բանի հետաքրքրութիւն չունէին, միայն տնային գործերով էին զբաղուում, ամուսնացած աղջիկները ամենայն ինչում ենթարկւում էին իրանց ծնողների կամքին, նրանց խրատներին հետեւում, նրանց հրամանները կատարում, ամուսնանալու ժամանակ էլ ծնողները ընտրում էին իրանց աղջկան համար փեսացու, ամուսնութիւնը կատարւում էր ծնողների ցանկութեան համեմատ, ամուսնանալուց յետոյ էլ աղջիկը ենթարկւում էր ամուսնու կամքին, ամուսնու տունը իրան տուն էր համարում, ամուսնու ազգականներին իրանց ազգականներ էր համարում, ամուսնու ընտանիքի հետ միասին էր ապրում, ամուսնու ընտանիքի բարքերին ու սովորութիւններին էր հետեւում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր աշխատում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր ուրախանում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր տխրում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր ուտում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր խմում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր քնում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր զարթնում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր աղօթում, ամուսնու ընտանիքի անդամների հետ միասին էր ուխտի գն

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՊՈՂՈՍ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆՍՏԱՆ

ՊՈՂՈՍ ՍԱՀԱԿՅԱՆ

ԱՐԽԻՄԱՆԴՐԻՏ Տ. ՍԱՐԳՍՅԱՆ

«Հին օրեր եւ նոր ԱԽՅՈՒՐ...

«Հին օրեր եւ նոր Ախյուր...» ինքնագիր ձեռագրի վերնագիրն է, որ ներկայացնում է Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործական ուղին՝ 1880-ական թվականներից մինչեւ նրա կյանքի վերջին տարիները։ Գրողի ստեղծագործությունները ներկայացնող այս ընդարձակ հատորում ընդգրկված են նաեւ նրա անտիպ նամակները, հրապարակախոսական հոդվածները, ինչպես նաեւ գրողի մասին հուշեր եւ գրախոսություններ։ Հատորը կազմել եւ առաջաբանով ու ծանոթագրություններով է ապահովել Ղազարոս Աղայանի թոռնուհին՝ Արեւհատ Սարգսյանը։

Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործական ուղին սկսվել է 1880-ական թվականներին։ Գրողի առաջին հրատարակությունը «Մշակ» թերթում տպագրված «Ախ, ես ինչ անեմ» պատմվածքն է, որ լույս է տեսել 1883 թվականի հունվարի 14-ին։ Ղազարոս Աղայանի գրական ժառանգությունը ներառում է ինչպես արձակ, այնպես էլ դրամատուրգիական ստեղծագործություններ։ Գրողի առաջին ժողովածուն՝ «Պատմվածքներ», լույս է տեսել 1888 թվականին։ Ստեղծագործությունները հրատարակվել են նաեւ «Նոր դար», «Արձագանք», «Ծաղիկ Արարատ», «Ազգ», «Հայրենիք» եւ այլ պարբերականներում։ Գրողի առանձին գործերը թարգմանվել են ռուսերեն, վրացերեն, ֆրանսերեն, գերմաներեն եւ այլ լեզուներով։

Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործությունների մեծ մասը նվիրված է հայ գյուղացիության կյանքին, նրա հոգեբանական առանձնահատկությունների, սովորությունների եւ ավանդույթների ներկայացմանը։ Գրողի պատմվածքներում հանդիպում ենք տարբեր տիպերի՝ ուժեղ կամքի տեր մարդկանց, ովքեր պայքարում են իրենց երազանքների իրականացման համար, եւ նաեւ թույլ, անկենսունակ անհատների, ովքեր չեն կարողանում հաղթահարել կյանքի դժվարությունները։ Գրողի ստեղծագործություններում կարեւոր տեղ է հատկացված նաեւ կանանց ճակատագրի, նրանց ներաշխարհի բացահայտմանը։

Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործությունները հարուստ են հումորով, սրամտությամբ եւ ժողովրդական խոսքի գեղեցկություններով։ Գրողը հմտորեն օգտագործում է ժողովրդական ասացվածքներ, առածներ եւ ժողովրդական լեզվի ոճական առանձնահատկություններ, ինչը նրա ստեղծագործություններին հատուկ ինքնատիպություն է հաղորդում։

Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործությունները մեծ ներդրում են ունեցել հայ գրականության զարգացման գործում։ Նրա գործերը ոչ միայն արտացոլում են 19-րդ դարի վերջի հայ հասարակության կյանքը, այլեւ ունեն համամարդկային նշանակություն, քանի որ անդրադառնում են մարդկային հոգու հավերժական հարցերին։

Ղազարոս Աղայանի ստեղծագործությունները ներկայացնող այս ընդարձակ հատորը կարեւոր ներդրում է հայ գրականության ուսումնասիրության գործում։ Այն թույլ է տալիս ավելի խորությամբ ուսումնասիրել գրողի ստեղծագործական ուղին, նրա գեղարվեստական մեթոդը եւ ոճական առանձնահատկությունները։ Հատորը հարուստ նյութ է տալիս նաեւ գրականագետների եւ ուսանողների համար, ովքեր հետաքրքրվում են 19-րդ դարի հայ գրականությամբ

ԵՒՐՈՊԱԿԱՆ ԳՈՐԾԱՐԱՆ
ՄԱՐՏԱԿԱՆ ՀԱՆԴԵՍ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐՈՒ ՇՈՒՐՋ

Ի ՊԱՏԻՒ ՀԱՐՑԱՍԷՐԻ

Ա. Նազարեանց

ԱՐԾԱԹԱԽԱՌ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐՈՒ

1 Յունուար 1903, Ջերմուկ.

Ես ծնած եմ Ալաշկերտ գաւառի Մեծ Մանթաշ գիւղը, որ գտնուում է Մեծ Մասեաց լեռան հարաւային կողմը, Մուշ քաղաքից 9 ժամ հեռաւորութեան վրայ։ Գիւղը ունի 3 հարիւր տուն հայ բնակիչ, որոնք զբաղուում են երկրագործութեամբ և անասնապահութեամբ։ Գիւղի մօտ կան շատ լաւ արօտներ, ուր ամառը տանում են անասունները։ Ձմեռը ձիւնը ծածկում է գիւղը մինչև տանիքները, այնպէս որ ստիպուած ենք լինում ձմեռը ամբողջ երեք ամիս չորս պատերի մէջ նստած անցկացնել։ Ձմեռը ես էլ, ինչպէս միւս գիւղացիները, զբաղուում էի անասնապահութեամբ։ Ունէի 30 գլուխ ոչխար, 3 ձի և 2 եզ։ Ամառը ոչխարներս տանում էի լեռները, իսկ ձմեռը կերակրում էի տան մէջ։ Ձմեռը ոչխարներս ամէն օր ջրի էի տանում գետը, որ գիւղից 3 ժամ հեռու էր։ Ձմեռը ես ինքս էի ջուրը տանում, որովհետև ուրիշ մարդ չէր համարձակւում գնալ, վախենալով, որ ձիւնի մէջ չկորչի։ Ես ինքս էլ մի անգամ կորել էի ձիւնի մէջ, բայց աստուած ազատեց։ Ես ամէն տարի գնում էի Մուշ քաղաքը, որ գիւղից 9 ժամ հեռու է, և ձմռան համար պարէն էի առնում։ Ամէն տարի 3 ½ ամիս մնում էի քաղաքում։ Ես ամէն տարի 180 ռուբլու չէի վաստակում, այդ փոքրիկ գումարով էլ ես պիտի ապրէի ամբողջ տարի։ Ես ամուսնացած եմ 1900 թուին, իսկ զաւակներ 200ն ամ չունիմ։ Ամուսնացած ժամանակ ես ունէի 3 ½ ձի, որոնցից 2ն ծերացած էին, իսկ 1ն էլ մատաղահաս։ Ես ամուսնացած ժամանակ ունէի 9 ոչխար, իսկ մեր գիւղում ամէն մարդ ունէր 10–15 ոչխար։ Ես ամուսնացած ժամանակ ունէի 3 ոչխար, որոնցից 2ն ծերացած էին, իսկ 1ն էլ մատաղահաս։ Ես ամուսնացած ժամանակ ունէի 9 ոչխար, որով հարս էի առնում

ՀԱՅ ԱՂՋԻԿ

ԱՐԵՒ ՄԸ ԾԻԵ

ԲՐՈՒՆՑ ԴԱՍ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՏԱՐԻՆԵՐՈՒՆ

Ա.

—Ֆերման բաժին մը դուռ դուռ ման կուգար, ու մեզի հետ ալ խօսեցաւ, ես ալ իրեն ըսի թէ հայ աղջիկ եմ ու մահմետական չեմ։ Ան ալ ինծի ըսաւ թէ ինք ալ քրիստոնեայ է, բայց ստիպուած է եղեր ձեւանալ թէ մահմետական է, որպէսզի կարենայ ազատ շրջիլ ու տեղեկութիւններ հաւաքել։ Ան ալ ինծի խորհուրդ տուաւ թէ ես ալ նոյնը ընեմ, որպէսզի ազատ կարենամ շրջիլ։ Ես ալ ընդունեցայ անոր խորհուրդը։

—Ուրեմն հիմա ալ դուն կը ձեւանա՞ս թէ մահմետական ես։

—Այո՛, ամէն անգամ որ ուրիշներու հետ կը խօսիմ, ինքզինքս մահմետական կը ցուցնեմ։ Ես ալ ինծի համար ազատ կերպով կրնամ շրջիլ, ինչպէս որ ուզեմ։ Ինչո՞ւ ինծի հետ չես գար։

—Ես ալ կուգամ, բայց ինծի համար դժուար է, որովհետեւ ես ալ ձեւանալու կարիքը ունիմ։ Ինչպէ՞ս կրնամ ես ալ ձեւանալ։

—Ինչպէս որ ես ալ ձեւանամ։ Ես ալ ինծի համար մահմետական անուն մը դրի։

—Ի՞նչ անուն դրիր։

—